

Kako je prišla zima na svet.

Y davnih, davnih časih ni bilo na svetu mrzle zime. Ljubo solnčece je sijalo dan za dnevom z jasnega neba, ogrevalo zemljo in izlivalo nanjo svojo prijazno svetlobo.

A ljudje takrat niso bili zadovoljni. Venomer so godrnjali in zabavljali. Temu je bilo solnce prevroče, onemu prehladno; ta si je želel več svetlobe, oni spet manj.

Ljubo solnčece je bilo žalostno, ker so ljudje tako malo cenili njegove dobrote. Potoži nekoč Bogu: „Glej, dan za dnem ogrevam zemljane in jim dajem svetlobo; za plačilo pa čujem neprestano mrmranje in zabavljanje. Kaznuj, ljubi Bog, prevzetneže, nehvaležnike!“

Bog usliši solnčecu prošnjo. Pozove starko zimo ter ji veli: „Pojdi in pokrij zemljo s sneženo odejo, dihni vanjo svojo ledeno sapo, zagрни solnce z meglenim zastorom!“

Zima se takoj odpravi na pot, da izpolni božje povelje. Priroma na zemljo, zagrne jo s sneženo odejo, dihne vanjo svojo ledeno sapo in zakrije solnce z meglenim zastorom.

Zdaj so pač ljudje vzdihovali, ko jim je ledena burja brila v obraz, in so jim šklepetali zobje. Hiteli so v svoje hiše, se zavijali v tanko obleko in se grel pri ognjišču. Željno so gledali proti nebu in pričakovali, kdaj se prikaže na njem solnce. Toda videli so le snežinke, ki so padale na zemljo, in goste megle, ki so zakrivalo solnce. Zdaj so se kesali svoje grde nehvaležnosti, a bilo je prepozno. Dolgo je ostala zima na zemlji, in mnogo so pretrpeli ljudje v tistem času.

Naposled se je zima vendarle začela umikati. Zlato solnce se je spet zasmejal na nebu in raztopilo s svojimi toplimi žarki sneženo odejo, ki je pokrivala zemljo. Zavladala je pomlad. Zdaj niso ljudje več godrnjali, ampak so bili hvaležni solncu za njegove dobrote.

Toda zima se ni dala za vedno pregnati z zemlje.
Od tega časa prihaja leto za letom na svet. Nekaj
mesecev traja njena vlada, potem se pa umakne zma-
gujočemu solncu.

Strahimir.

Ob zibeli.

„Ajaj, ajaj, sinek zlati,
sanjaj, sanjaj presladko,
saj bedi ob tebi mati,
trudno njeno ni oko.

Ko tako jaz premišlujem,
v sanjah ziblješ se že ti,
k Bogu roki jaz dvigujem,
zate molim sred noči.

Sinek, ti si misel moja,
skrb edina moja si,
kakšna bo bodočnost tvoja,
to skrbi me, to skrbi...

Oče večni! zri na njega,
kaži ti mu pravo pot,
čuvaj dete moje zlega,
čuvaj greha ga in zmot.

Kakšno tvoje bo življenje?
Trpko morda in grenko?
Boš prenašal li trpljenje
vdano moško in krepko?

Ajaj, ajaj, sinek zlati,
sanjaj, sanjaj presladko,
saj bedi pri tebi mati,
moli zate presrečno.“

J. Radoslav.

Oj ve rožice.

Oj ve rožice,
oj ubožice,
kdaj boste zopet
v lončkih vzcvetele,
kdaj boste spet na
oknih dehtele?

Tu je še zima,
tu je še mraz,
in noče drugam
in noče od nas,
oj ve rožice,
oj ubožice!

Bogumił Gorenjko.

